

önmagát dicsőít-
neid kijelentése
ért forró köszö-
sub giudice lis
utiray József.
számban.

“ most folyó
jtani hétről-
edvesen látott
ig, amit vár-
att a magyar
smerés anyyi
a műben, me-
tak, ma már
hazának; a
om benne, így

ezgyedik
azt mondom,
dig anynyira
knek. Az új
s tanulságos
sék, koron-
ismeret-
zi rajzok.
sre. A **jóté-**
ly szerencés
öslegükből;
kis olvasók

t még újabb
vizontlátá-
bácsi.

lőbb bekül-

r.

nyok hasz-
B. sz. Athe-

ivatala.

naeum-épület.
v. társulat.

KIS LAP

KÉSEI MIKULÁS. (Lásd a 407. lapon.)

A JÓ TÜNDÉR.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

DUNAINÉ, özvegy

PÓLIKA } gyermekei.

TIVADAR }

DORKA, öreg cseléd.

Egyszerűen butorozott szoba. Jobbra, balra ajtó. Elöl reggelire terített asztal, jobb oldalon kisebb asztal könyvekkel, írószerekkel, balra dolgozó asztalka női kézi munkákkal.

Első jelenet.**Dunainé** (gyászruhában), **Dorka**.

Dorka. Már akár hiszi, akár nem, asszonyom, az úgy van. Ma is, hogy fölkeltem és kimentem a konyhába, már mindent rendben találtam, ki volt takarítva, a tűz meggyújtva, igenis; de ez még nem elég, hanem a kötésem is kötött valaki vagy harmincz sort.

Dunainé (mosolyogva.) Álmodta ezt, Dorka.

Dorka. De már bocsánatot kérek, nagyon világosan emlékezem én... épen a vörös fonálnál hagytam el, most pedig vagy három ujjnyival tovább van kötve. Most már szeretném tudni, ki végzi el itt helyettem a dolgot minden reggel, ha nem valami jó szellem... az az valami kedves jó tündér.

Dunainé. Ugyan, ugyan, öreg Dorka! Csak nem hisz komolyan tündérekben?

Dorka. Hogy nem hiszek? De még mennyire hiszek! Már a az öreg anyámtól is hallottam, aztán az édes szülémtől és mindenkitől. Oh, nálunk ott a faluban mindenki tudja, hogy a jó tündérekék segitenek a szegény emberen.

Dunainé. És látta is már azokat a jó tündéreket?

Dorka. Én magam nem láttam... de ismertem én már olyan embert, aki hallotta, hogy valaki látta.

Dunainé. No ez mind csak olyan gyermekmese. Ne higyen az effélékben.

Dorka. Gyermekmese? Igen? Hát azt se higyen el, amit a saját két szemmemmel látok? Hát ki végzi két hét óta a dolgot helyettem?

Dunainé. Azt biz' én nem tudom... de ha már másképp nem lehet megmagyarázni, akkor azt kell hinnem, hogy maga alvajáró, Dorka; álmában fölkel és elvégez egyetmást.

Dorka (nebeztelve.) Alvajáró! Én alvajáró! Vénségemre esnék meg velem ilyen bolondság! Aztán épen akkor, mikor olyan beteg lettem a nagy meghüléstől. Nagyon világosan emlékszem, hogy most két hete azt mondtam egy este: »Jaj, csak holnap reggel ne kellene olyan korán fölkelnem, hogy jól kinyugodhatnám magamat! Ha valami jó kis tündér elvégezné a dolgomat!« És mi történt? Másnap reggel ugyancsak elaludtam. Egészen megrémültem, mikor fölbredtem és láttam, milyen magasan jár a nap. »Uram Teremtőm!« kiáltám. »Hiszen mindjárt hét óra! A reggelinek már készen kellene lenni... Tivadar urfi mindjárt indul az iskolába!« Szidtam magamat, hogy már olyan haszontalan vén lom lettem, siettem a konyhába, hát mit láttam? A tűz meg van rakva, a kávé megfőzve, a tej felforralva, itt az ebédlőben az asztal megterítve. No már kérem alássan, hát ezt nem valami jó kis tündér cselekedte? És azóta minden nap így van.

Dunainé. Hiába mondom, hogy nem tündér, mikor minden áron akarja hinni.

Dorka. Persze hogy hiszem, mikor látom. Azt már csak nem hihetem, hogy afféle holdkóros alvajáró lettem öregségemre! (Neheztelő hangon.) Bizony azt sem hittem, hogy így csuffá akarjon tenni az asszonyom.

Dunainé. No, no, jó öreg Dorkám, azért nem szabad megharagudni; hiszen tudja, hogy nem akartam megbántani. Arról senki sem tehet, ha alvajáró; vannak, a kik álmukban végeznek egyetmást s nem tudnak felőle mikor fölébrednek.

Dorka. Köszönöm szépen. Talán bizony még a ház tetején fogok mászkálni, mikor itt a szobában is alig bírom öreg csontjaimat.

Dunainé. Igaz, igaz, de hát én mégsem tudok más magyarázatot. Mi csak négyen lakunk itt a házban és azt tudom, hogy én nem tettem, pedig bizony szívesen segitenék magának, jó Dorkám...

Dorka. No persze, még csak az kellene! Alig bír a lábán állani, mióta olyan nagy beteg lett szegény jó urunk halálakor... aztán még az a sok baj is... elvesztette a vagyonát...

Dunainé. De megmaradt két kedves gyermekem és az én hű öreg Dorkám.

Dorka. Meg hát, nem is hagyom el a szomorú napokban azokat, kikkel együtt éltem a jó napokat. Nem leszek én mindig beteges, tudok majd dolgozni megint, addig pedig megsegít a jó tündérke, nem is félek többé.

Dunainé. Ugyan beszéljünk már okosan, hagyjuk a tündéreket. Ki kell deríteni, hogy ki jár itt kedvünkben. Idegenbe nem jöhet, tehát csak kettő lehet: vagy Tivadar...

Dorka. Az ifiur! Hiszen minden reggel elkésik a fölkeléssel, alig tudja meg tanulni a leczkáját, amit este nagy álmosan abba hagyott aztán hogy értene a kötéshez?

Dunainé. Persze, magam is látom, nem is érthet fiu létére az ilyen házi dolgokhoz. Akkor hát csak Pólíka van hátra.

Dorka (kissé gúnyosan.) Pólíka kisasszony! Bizony megtehetné, elég nagy leány már, de hát kérem szépen, mikor esett az meg, hogy Pólíka kisasszonyt nem kellett erőszakkal kihuzni az ágyból?... Még a kávéja is rendesen elhül.

Dunainé. Az igaz... busit is nagyon ennek a leánynak a lustasága!

Dorka. No, hiszen majd másképp lesz... fiatal még, ilyenkor jó álma van ám mindenkinek... aztán a fiatalok nem tudnak olyan hamar bele szokni a szomorú változásba; jó módhoz voltak szokva: nevelő, szobaleány volt körülöttük, nem voltak rászorulva, hogy dolgozzanak. Hát bizony Pólíka kisasszony nem is fog hozzá söpréshez, főzéshez.

Dunainé (sohajtván.) Elég baj. (Megy a dolgozó asztalka felé.)

Dorka. No lám, csak az lett a vége, hogy nem lehet más, mint valami jó tündér, a ki itt jár és segít rajtunk.

Dunainé (ki ezalatt az asztalkáról varrást vett kezébe s meglepetve nézegeti.) Ez saját-ságos... nem értem!...

Dorka. Mi az? Mi történt? Valami baj van?

Dunainé. Dehogy van... ellenkezőleg... Ezt a kendőt kezdtem tegnap este beszegni, de oly fáradt voltam. A szemeim

annyira megfájultak, hogy félig sem készültem el vele... világosan emlékszem, hogy felényire sem jutottam.

Dorka. És hát mi történt vele?

Dunainé. Akárhogy nézem... készen van... egészen be van fejezve, valaki megvarrta... elkészítette az éjjel.

Dorka. Elkészítette!

Dunainé. El azt.

Dorka. No hát tessék! Most már aztán azt higym, hogy mind a ketten alvajárók vagyunk, álmunkban fölkelünk és dolgozunk?

Dunainé. Ez már csakugyan sajátságos, nem értem...

Dorka. Oh, én értem... és most már hiába is mondaná valaki, hogy nem jár itt jó tündér... tudom én azt!

Második jelenet.

Voltak. Tivadar.

Tivadar (vigan bejön.) Jó reggelt, kedves mama! (Megöleli.) Jó reggelt, Dorka! Mi ujság? Mit csinál a jó tündér?

Dorka. Mindig többet, mindig többet! Most már nemcsak az én munkámat végzi el, hanem a mamácskáét is.

Tivadar (nevetve.) Ejnye, beh derék egy tündér! Igaz ez, kedves mama?

Dunainé. Annyi igaz, hogy befejezve találtam a munkát, melyet este félbe hagytam.

Tivadar. Ez már csakugyan nagyon szép attól a tündérkétől. Kár, hogy reám is nem gondol. Ha már itt járt, egy füst alatt elkészíthette volna a számtani feladványomat is... olyan nehéz, hogy este szinte belefájult a fejem...

Dunainé (mosolyogva.) És el is aludtál fölötte szerencsésen...

Tivadar. Az ám! De most már hozzálátok. Talán elkészülök vele, mire Pólika rászánja magát a fölkelésre és reggelizhetünk. (Az íróasztalhoz ül és tollat vesz kezébe, aztán egy ott fekvő papirost néz.) Mi ez? Furcsa! (Fölugrik.) De már ez igazán nagyon furcsa!

Dunainé. } Mi az? Mi történt?
Dorka. }

Tivadar. A számtani feladványom... tessék... meg van oldva... el van készítve... még a próbája is hozzá van írva. Nézd, kedves mama, nézd!

Dunainé (kezébe veszi.) Csakugyan... ez teljesen ki van dolgozva.

Dorka (diadalmasan.) Most aztán tessék csufolódni a jó tündér fölött!

Tivadar. Az bizonyos, hogy furcsa. De azért tündérben még sem hiszek.

Dorka. Akkor hát bizonyosan az ifiur is álmában készítette el a dolgát... így már hárman vagyunk alvajárók.

Dunainé. Ez már csakugyan érthetetlen.

Harmadik jelenet.

Voltak. Pólika.

Pólika (bejön.) Jó reggelt, kedves mama! (Megöleli.) Jó reggelt, Tivadar! Jó reggelt, Dorka! No, ma nem késtem el a reggelitől, ugy-e? Nagyon siettem. Még nincs is bent a kávé.

Dorka. Gondoltunk is most a reggelire!

Pólika. Talán valami baj történt?

Tivadar. Nem épen baj, csakhogy itt valami boszorkányság történik.

Pólika (nevetve.) Ahá! Megint a Dorka tündére.

Dunainé. Csakugyan sajátságos, érthetetlen...

Dorka. Már én csak azt mondom, ne törjük rajta tovább a fejünket, jól van így, ahogy van. Ha nem akarjuk elhinni, utoljára még megharagszik és nem jön el többé...

Dunainé (ki eddig kezében tartotta a Tivadar irását, az íróasztalhoz megy és leteszi.) Már valóban szinte azt kellene hinnem, hogy Dorkának igaza van... de mi ez?

Mit keres ez a szalag itt a te asztalodon, kedves fiam?

Tivadar. Szalag? Este nem volt ott semmiféle szalag... (nézi.) hiszen ez... oh már tudom, ki a tündér!

Pólika (félre.) Jaj! Elárul a szalag!

Dunainé. Csakugyan... ez a Pólika szalagja, mellyel a haját szokta lekötöni.

Tivadar. Igen, és a jó tündérke senki se más, mint Pólika.

Dunainé. Lehetséges volna ez?!

...PAJKOSAN PISLANTOTT EMMIKÉRE. (Lásd a 414. lapon.)

Dorka. Már kérem alássan, ilyet mégse tessék elhinni, Pólika kisasszony, a kit alig lehet kihuzni az ágyból, a ki soha sem dolgozott semmit! Ő rakott volna tüzet, ő söpörte volna a konyhát, főzött, varrt volna!

Tivadar. Ez csakugyan sok és nagyon szép. (Megöleli.) Rajta kaptunk ugye, hamis kis tündér!

Dorka (ijedten.) Ne valljon hamisságot

kedves kisasszony, mert a tündérek megharagsznak ám!

Pólika (nevetve.) De ha már csakugyan magam vagyok az a tündér.

Dorka. Uram bocsá! Tündér lett!

Pólika. No, nem egészen; szárnyam nem nőtt, csak épen hogy reggelenként segíteni akartam a beteg öreg Dorkának.

Dunainé (megöleli.) Kedves jó leányom, hát csakugyan te voltál?

Dorka (majdnem sirva.) De édes Istenem, hiszen az rettenetes... a kisasszony... jaj, milyen nehezére eshetett!

Tivadar. És hogy jutott az eszedbe?

Pólika. Oh, nagyon egyszerűen. Sokszor szégyenkeztem magamban, mikor kedves jó mamám szelíden intett, hogy most már szorgalmasabbnak kellene lennem, nem vagyunk olyan gazdagok, mint mikor édes jó apánk élt... el is tökélttem sokszor, de mindig csak a jó szándéknál maradtam. Egy este, mikor a jó öreg Dorka betegeskedni kezdett, hallottam, a mint mondta: »Jaj csak valami jó tündér elvégezné a dolgomat reggel, hogy pihenhetnék.«

Dunainé. Értem! Akkor eltökélted, hogy te leszel az a jó tündér.

Pólika. Igenis. Erősen eltökélttem, hogy korán fölkelek és szerencsésen sikerült is. Lábujjhegyen járva, igyekeztem mindent nagyon zajtalanul végezni, és örültem, hogy jól sikerült. Aztán mikor hallottam Dorka beszédét a tündérkérről, ez nagyon mulattatott és még inkább kedvet kaptam a titokzatos munkához.

Tivadar. De ugyancsak nehezédre eshetett oly korán fölkelni, mikor anyyira szeretsz reggel heverészni.

Pólika. Oh, az csak egy-két napig tartott... aztán úgy beleszoktam, hogy most már csöppet sem esik nehezemre.

Dorka. Hm! De hát hogy találtuk mégis mindig az ágyban aludva, mikor fölkelünk?

Pólika. Ugy, hogy mikor már gondoltam, hogy fölfedezhetnének, visszafeküdtem... de nem aludtam többé.

Dunainé. Igen nagy örömet okoztál nekem, kedves jó gyermekem. Igazán nem mertem erre gondolni, mikor ma a kész varrást láttam.

Pólika. Ma igen hamar elkészültem a Dorka dolgával, hát aztán egy kis tréfára gondoltam és befejeztem a varrást, meg a Tivadar feladványát.

Tivadar. Igazi kis boszorkány voltál... azaz tündér, ugy-e Dorka?

Dorka. Már ha így van... ha nem amolyan tündér volt... de... hanem...

Dunainé. Hanem igazi, élő tündér, a milyennek lennie kell: dolgos, fürge, gondos leányka.

Pólika. És ugy-é, kedves mama, megengeded, hogy ezentul már titkolózás nélkül folytassam?

Dunainé. Természetesen, kedvesem. Így is megmaradsz a mi jó kis tündérünknek. (Megöleli.)

Tivadar (szintén megöleli.) Igenis, a kít mindnyájan még jobban fogunk szeretni Dorka, most már hozhatja a reggelit!

(A függöny legördül.)

CSIGAREJTVÉNY.

— Középből indul, s balra kanyarodik. —

z	a	n	o	j	y	l	l
i	e	r	a	h	a	o	ő
f	z	s	e	t	n	f	b
j	m	s	O	t	é	t	m
u	e	e	m	e	l	t	e
i	z	e	j	é	n	O	v
v	é	r	k	i	s	z	i

KÉSEI MIKULÁS.

(Képpel a czimlapon)

MIKULÁSKOR beteg voltam,
*Szinte szinte bele haltam —
 S mindig tartott betegségem,
 Pedig tavasz volt már régen.
 Mikulás ajtóm előtt várt,
 Nálam a kis Jézus is járt —
 De, hogy láttak ágyacskámban,
 S égni arcomat a lázban,
 Nagy csöndesen eltávoztak —
 Hogy majd akkor újat hoznak,
 Ha majd talpra állok megint —
 S hogy ez így lesz, ígérte mind.
 Édes anyám könnyje csordult;
 Már húsvétkor jobbra fordult,
 És hogy multkor ránk hasada
 Piros pünkösdi szép hajnala,
 Az orvos kijelentette:
 »Az Eszti ke meg van mentve!
 S hogy megvirradt, s mult az éjjel,
 S tétovázva nézek széjjel:
 Kiakasztott harisnyámban
 Az én aranyos Viczám van,
 A régi, — de kedvesebb, szebb
 (Ugy látszik ő nem volt beteg)
 Arcza üde, piros pozsgás
 Karocskája mint a kolbász;
 Réám nézett, rám mosolygott,
 S még ő mondá: »Isten hozott!
 Olyan nagyon boldog voltam —
 Örömemben majd meghaltam.*

A KIS GYURI TANÁRSÁGA.

— Kiesi beszély a kicsinyeknek. —

A kis Gyurit nagyon sokan tanítják. A mamája olvastatja, az apa számoltatja és szépírást másoltat vele; nagymamája pedig a nyelvtanra és földrajzra fogja. De Gyuri, a ki mind-ezeknek növendéke, nem tanára senkinek; ez bosszantja őt, ő is szeretne valakit tanítani. Az a baj, hogy nincs növendéke! Itt van ugyan a szakácsné, a kit Gyuri már régen tanít az á-bé-czére; hanem annak a jó Katinak annyi a tisztítani való zöldsége, annyi a surolni való edénye, hogy beéri azzal, hogy az á-bé-czét Gyuri után ismétli, a nélkül, hogy a könyvbe bele pillantana. Nem halad egy csöppet sem és Gyurinak nincs benne semmi öröme. A macskával is akart néhány kis ügyes dalt betanultatni a zongorán, de Czirmos nem mutatott semmi fogékonyságot a zene iránt, és Gyurinak nem volt több sikere ez új tanítvánnyal, mint az előbbivel. Szerencsére nem csüggedt és a multkor olyan jó gondolata támadt, hogy azt hiszi, az a legjobb gondolat az egész világon.

Egy napon egyedül volt kis testvérel, mert mamájok megbizta, hogy mulattassa pár perczig az ebédlőben, míg felköti a kalapját és köpönyeget ölt, mielőtt sétálni menne.

— Hátha leczkét adnék a kis babának? gondolá Gyuri egyszerre. Olyan kicsiny, hogy még nem tud semmit és bizonyosan nem fog nevetni, mint Juliska unokatestvérem, a ki azt hiszi, hogy min-

met okoztál
 Igazán nem
 ma a kész

elkészültem
 egy kis tré-
 a a varrást,

rkány voltál
 ?

... ha nem
 . hanem...
 lő tündér, a
 fürge, gon-

mama, meg-
 kolózás nél-

kedvesem.
 kis tündé-

Igenis, a kit
 nek szeretni.
 reggelit!

Y.

arodik. —

l	l
o	ö
f	b
t	m
t	e
O	v
z	i

dent jobban tud, mint én. Valami olyat kellene tanítani, ami nagyon könnyű. Gondolkozzunk csak egy kicsit, mi lehet az a nagyon könnyű, amit én jobban tudok, mint más? Fintorgatni az arczomat? Oh igen, multkor a papa azt mondta, hogy én jobban tudom fintorgatni az arczomat mint akármelyik majom, és ha díjat tűznének ki, bizonyosan én nyerném meg. Ebből adok leczkét a kis babának!

Amint mondta, úgy is tett. A kis babát zsámolyra helyezte s ő maga egy másik zsámolyra, szembe ült vele.

— Kis baba, kedves kis baba! Nézz a kedves Gyurikára! — mondá leghizelgőbb hangján.

A kis baba fölemelte orrocskáját, és fényes szemcskéivel ránézett Gyurira. Ekkor Gyuri kiölté a nyelvét, de annyira, hogy a kis baba el kezdett sirni.

— Erre nem lehet tanítani, gondolá Gyuri. Ez nagyon is csunya, a kis baba megijedt. Valami mást kell kigondolnom, valami olyat, amin nevessem.

És Gyuri a hüvelykujját az orrának a végére helyezve, kiterjeszté a többi ujját, és egyuttal hegyes kis nyelvét is kiöltötte. Ez a kis babának annyira megtetszett,

hogy kacagni kezdett. De ez még semmi. Most, mikor a tanár megmutatta, mit tud, csak most kezdődik az igazi leczke.

— Tégy úgy kis baba, mint én. Nézd, így!

És Gyuri újra kezdé a számárfület. A kis baba nagyon jól megértette, és

siet hüvelykét az orrára tenni, szétterjeszti ujjacskáit és kinyújtani nyelvecskét.

Gyuri el van ragadtatva. Végre talált

tányérral s a kis baba gyönyörű számárfület mutatott neki.

— Még egyszer! Még egyszer! kiáltja Kati, nagyokat nevetve, és behívja a kis baba dajkáját, hogy az is csodálhassa a szép tudományt.

A kis baba nem kéreti magát és újra kezdi, ötször, hatszor egymásután.

A két cseléd oda van a bámulattól.

— Milyen okos ez a kis leány! mondja a dajka. Mindent megtanul, amit mutatnak neki. Tegnap a mamája megmutatta neki, hogy kell csókot hányni. Meglepetést akar szerezni a papájának, ki holnap reggel érkezik meg. Azt is mindjárt megértette.

— Igen, igen! — mondá Gyuri. A kis baba nagyon jó növendék.

És, hogy megjutalmazza, megkinálta egy kis darab csokoládéval, mely már egy hét óta a zsebében hánnyódott, néhány üveggolyóval együtt.

A kis baba gyorsan megette a csokoládét és azután dajkájával kiment sétálni. Gyuri is kísétált a mamá-

val és mára szó sem lehet többé számárfülekről.

egy engedelmes növendéket, olyan növendéket, ki neki sok örömet fog okozni! Ami még jobban növeli örömét, az, hogy éppen bejött a szakácsné egy nagy csomó

val és mára szó sem lehet többé számárfülekről.

Másnap reggel új leczke, és újra fényes eredmény. A kis baba semmit sem

felejtett el és szívesen hozzá lát, hogy tökéletesítse magát a nagy tudományban, a melyet tegnap kezdett meg.

Gyuri oly különösen tudja billegtetni ujjait, hogy kis hugocskája egészen el van ragadtatva; próbálja is utánozni. Hanem a kis kövér ujjai még ügyetlenek, nem mozoghatnak oly gyorsan, mint a tanárei és abban a pillanatban, mikor mozgatni kezdi ujjait, az ajtó fölnyilik, és valaki gyors léptekkel közeledik.

Ez az apa, a ki hazatért három napi utazásáról, és a ki. — mint mindig — siet, hogy láthassa kis gyermekeit. Gyuri rögtön a nyakába kapaszkodik. A kis baba pedig, kiáltja: »Papa, papa!« és a kis karjait nyújtja, hogy apja reá is nézzen. De nem az apa, hanem a mama veszi föl és ölébe ülteti. A mama siet, hogy megmutassa az apának, mit tud a kis leánya.

— Kis babám, kedvesem, mutasd, mit tanultál, mivel köszönsz apácskának. Vess csókot neki!

A kis baba pajkosan nevet, és föl-emeli kis kezét.

— Majd meglátod, milyen kedves, — mondja a mama örömmel.

De a kis kéz nem áll meg a szájánál, hanem mind magasabbra emelkedik, és a szép kecses mozdulat helyett, melyet az apa várt, — számárfület kap. A mellett olyan furcsa kifejezése volt az arczának, hogy az apa nem állhatta meg, hogy ne nevéssen.

— Kérlek, ne nevéss, ne nevéss! kiáltja a mama.

A szegény mamának nincs egy csöpp kedve sem nevetni, jobban szeretne sirni. Három napig fáradozott rajta, hogy a kis

babát betanítsa, és most valami gonosz titkos befolyástól megrontva látja munkáját!

— Kis baba, amit most tettél, az nagyon csunya! Hisz ez nem az, amit én mutattam. Csókot apácskának így kell vetni.

De hiába beszél, és hiába kezdi újra is az előadást, a kis baba megint csak visszateszi ujját az orrára, és megint kinyújtogatja nyelvecskáját.

— De mit jelent ez? kiáltá türelmetlenül a mama. A kis baba magától ki nem gondolhatta ezt a csuf tréfát. Keltt, hogy valaki megtanítsa rá.

Ekkor a kis baba maga árulta el a titkot. Mialatt jobb kezének hüvelykujját még az orrocskáján tartotta, bal kezét Gyuri felé nyújtotta és így szólt:

— Czotoládét!

— És hozzá még csokoládét is kér a kis gonosz! szólt az apa, ki csak nehezen bírta megtartani komolyságát. A mamától nem mer kérni, tudja, hogy nem kap.

— De miért kér épen Gyuritól? — kérdé a mama. — Ez alatt kell valaminek lappangani.

Akkor a számárfül mutatójának jeles tanára kénytelen volt elmesélni a tegnapi lecke történetét, és hogy a kis babának miként ajánlott jutalmat. Ünnepiesen megígértették vele, hogy többé nem ártja magát a kis testvére nevelésébe, hanem a mamájára bizza ezt a fontos dolgot.

Nem csak a számárfületeket lehet oly könnyen és gyorsan megtanulni. Olyanok, kik nem tudnak még okosan gondolkozni, a csunya tetteket gyakran szebbek-

nek találják, mint a szépeket és kedveseket. Ovakodjunk tehát rossz példát adni a kisebbeknek!

Franziából fordította:

Wenckheim Kriszta.

TILINKÓ.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

TÜLÜ — *tülü* — *tülülü*,
A Boriska gyöngyörű,
Széke hajú, piros arczu,
Gyöngyö — gyöngyö — gyöngyörű.

*
Tüli—tülü—tala—hopp,
Boriska táncolni fog,
Kiterjesztve karocskáit,
Mint madárka szállni fog.

*
Tülü—tala—tilinkó,
A Boriska pírinkó, —
Elfáradtál, hajuba mégy,
Elaltat a tilinkó.

*
Tüli—tülü—tüli—tó,
A Boriska jaj be jó,
Mariskának intésére
Kedvesen szófogadó.

CSIRIPI JANKÓ.

— Ujabb rugaszkodások. —

Meséli Ida néni.

MÁR jó sok idő telt el, hogy kis olvasóimnak elbeszéltem kalandjaimat és tengelicz barátom fogására jutását. Azóta nagyot fordult a világ. Már a cseresznye is érik, és házi asszonyom nagy kertje mézes cukorborssóval is kedveskedik. Arany életünk van; az egész téli nyomoruságunk és koplalásunk mesének tűnik föl előttem, vagy rossz álomnak.

Sok bajunk volt, míg eltakarodott a dörmögős Tél uram; bár megfagyna ott,

ahol most van! Nem mozdult, míg csak egészen a nyakára nem jött a tavasz. Mióta kelepelhetett már a gólya, csicse-reghetett a visszatért fecske, nyilhatott már a májusi gyöngyvirág is. Ő csak azért sem tágitott, a meddig lehetett.

De végre győzött a meleg napsugár, és föléledt a természet.

Én azonnal a kertbe siettem, szemlét tartani a fákon, valljon nem ártott-e a fagy a hernyók petéinek. Hál' Istennek! — nem volt semmi bajok; a meleg időben gyorsan kikeltek és szinte nyüzsögtek. Öröm volt őket nézni. Mindjárt hozzá is láttam a falatozáshoz és áldottam a jó Istent, hogy a hosszú kemény télen át megtartotta számomra ezt a drága csemeget.

De nem úgy vélekedett ám az öreg Pali bácsi, a kertész, aki szintén hernyóvadászatot tartott és szörnyen dohogott, miért nem ölte meg a fagy, ha ezeket is már tönkre tette a szép thearózsáit?!

— Ugyan ne mérgeledjék Pali bácsi! — csiripeltem én; hisz nem csak maga él ezen a világon, rólunk is gondoskodik a jó Isten. Ne busuljon, majd elpusztítjuk mi a maradékát is.

Mondanom sem kell tán, hogy legelőszőr Rózsikáék kertjében pusztitgattam a rút férgeket. Van ennek a kedves kis leánynak egy cseresznye fácskája, amelyből ez a rovar nem rágott le egyetlen egy levelkét sem, én pedig még kóstolóba sem lopok róla egy szemecskét sem. Csak azért csipdesek meg néha egyet-egyét, hogy annál gyorsabban ériék és sokkal édesebb legyen. Legalább meglátja Rózsika, hogy Csiripi nem háladatlan legény.

Nem is mondhat rólam rosszat senki széles e határban. Szó nélkül hureczkoltam ki a fecskéfészekből, mihelyt megjött a gazdája, és oly rendben és takaros állapotban szolgáltattam át az ő rezidenciáját, mint egy jó zsellérhez illik. Meg is dicsért érette.

A Csupi Misi sógorom bizony nem így cselekednék. Furcsa legény ez a Misi! Mit követ el csak a multkor is? Elnézte szépen, hogy építkeznek egy fecskepár. Mikor már majdnem elkészült az új fészek — zsupsz! — kapja magát, bele ül, és a világerő sem akart onnan többé kimozdulni. A szegény kőmivesek eleinte szép szóval kérték, aztán fenyegetőztek. De Misi még csak a csőrét sem nyitotta ki feleletre. A dolog vége az lett, hogy a szomszédságból mind oda gyülekeztek a fecskék és egyesült erővel kiverték a tola-kodót onnan. Sógor uram tollas bundikájának csaknem a felét hagyta a nagy csatában, sebet is kapott a fején s a hátán. De úgy kellett neki! A másét nem szabad bántani. Még hozzá a fecskékkel kikötni, azokkal az áldott jó madár pajtásokkal! Én órákig elcsevegek velök uti kalandjaikról, és bámulva hallgatom, amit idegen országokról beszélnek, ahol az emberek arca olyan fekete mint az Aladár urfi csizmája, és a hol óriási macskák nem egerekre, hanem tehenekre, birkákra vadásznak. Hát igazán igaz volna mindez?

Mig a fecskék meséit hallgattam, egészen megfeledkeztem tengelicz barátomról. Csak később jutott eszembe, hogy ő még mindig fogságban van. Ejnye, hát Rózsika megfeledkezett volna ígéretéről? — gondolám magamban és látogatóba mentem át hozzá. Hát bizony szomorú oka volt annak, hogy a tengelicz koma még nem szabadult meg. Szegény Rózsika betegen feküdt és barátom, ki őt nagyon megszerette, azt mondá, hogy ő nem is kívánczozik el onnan, míg a kis lány jobban nem lesz. Pár nap multán Rózsika meggyógyult és kihozta a kalitkát a tengeliczel a kertbe. Kinyitotta ajtaját, kivette barátomat, könyező szemekkel nézett rá, aztán megcsókolta és szabadon bocsátotta. Barátom csak lassan repült el, mintha fájna neki elválni ettől az áldott gyermektől. Egy közeli ágra szállt

és onnan csattogtatá legszebb dalát. Tőlem is nagyon érzékenyen vett búcsút. Szépen megköszönte jószágomat és újra meg kellett ígérnem, hogy meglátogatom. Télen ismét fölkeres engem, még pedig a párjával.

De ki gondolna most erre, mikor a nap oly szépen süt, minden olyan zöld, és mindenütt terített asztal vár! Vigadunk, mulatunk és nem törődünk a jövővel. Kinek is volna most kedve sokat fecsegni? Azért, amíg csak valami nagyon érdekes kalandom nem akad, nem is alkalmatlan-kodik többé a »Kis Lap« kedves olvasóinak a kis

Csiripi Jankó

s. k.

(saját karmom.)

A TILTOTT GYÜMÖLCS.

(Képpel a 413 lapon.)

A hány-szor csak arra mentek Janika meg Palika a kerti ház mellett, mindannyiszor sóvárogva pislogtak a tető felé.
— Nézd, Palika, már megint sárgább.
— Az ám, tegnap óta megint érettebb.

— Mondta is este apácska, hogy ez olyan korán érő körte, maholnap már enni lehet.

— Ez az egy meg bizonyosan már egészen megérett.

— Beh jó lehet!

Erre mind a ketten nagyot sohajtottak és még nagyobb gondolkodtak. Végre ismét Janika szólalt meg:

— Nem is volna nehéz hozzájutni, csak ide a falra föl tudnánk kapaszkodni.

— Az ám! Csakhogy, tudod, nem szabad hozzányulni.

— No bizony! Hiszen van a fán elég, észre sem veszik, hogy ezt az egyet elvettük.

— Az igaz. Kár, hogy a többi ág nem hajlik ide. Még kettőt is letéphetnénk.

alát. Tő-
t búcsút.
és újra
otogatom.
pedig a

mikor a
n zöld, és
igadunk,
ővel. Ki-
fecsegni?
érdekes
almatlan-
res olva-

Jankó
k.
(armon.)

LCS.

k Janika
ett, mind-
tető felé.
sárgább.
int éret-

hogyan ez
nap már

osan már

t sohaj-
olkoztak.

ozzájutni,
aszkodni.
od, nem

fán elég,
egyed el-

többi ág
letéphet-

— Oh, csak ezt az egyet megkap-
hatnók! Megosztoznánk rajta.

— Persze. Hát próbáljuk meg. A
kertész ebédelni ment, most nem lát meg
senki. Elhozzuk azt a kis létrát, az fölér
a tetőig, aztán fölkapaszkodunk.

Ennél jobb tervet csakugyan nem
lehetett kitalálni. A létra közel volt, a
kertész szerszámos bódéjánál. Palika és
Janika oda szaladtak és könnyű szerrel
elhozták. Nem volt nehéz. Nagy örö-
mükre épen elég hosszú is volt, hogy az
alacsony tetőre feljuthassanak.

Janika mászott fel először, utána
Palika s mire Palika följutott a magas-
ba, testvére már ott ült a lehajló ág alatt
és nagy gyönyörűséggel fogta a csábitó
körtét.

Fogta, de egy kis ideig még habo-
zott. Mert az bizonyos, hogy az apa meg-
tiltotta... erre a fára különösen vigyá-
zott... De csakhamar elcsitította lelki-
ismeretét, hirtelen nagyot rántott a kör-
tén s ez kezében maradt. Azután gyorsan
beleharapott. Palika sováron nézte.

— Jó?

... FOGTA A CSÁBITÓ KÖRTÉT.

— Nagyon jó!

— De aztán a felét nekem hagyd
ám!

— Persze!

A körte csakugyan érett volt és na-
gyon édes. Janika szaporán ette, Palika
pedig aggódva leste. Végre utána nyult.

— Már elég! Már a nagyobbik felét
etted meg! Add ide.

— Nem adom én. Én szakítottam le,
én eszem is meg!

— Ohó! Nem úgy egyeztünk ám!
Én is segítettem a létrát hozni... a fele
az enyém.

De a körte olyan nagyon jó volt,
hogy Janika semmiképp sem tudott meg-
válni tőle. Csakhogy Palika meg nem
engedte a jussát, erővel el akarta venni.
Dulakodni kezdtek, egészen megfede-
kezve arról, hogy nem ott lent a földön,
hanem a tetőn vannak. De eszökbe jutott
mihamar, mert huzakodás közben egy-

szerre csak megcsusztak és leestek. Ré-
mülten sikoltottak esés közben; azt hit-
ték, most már holtra törik magukat.
Szerencsére épen nem nagyon magasból
estek és csak annyi bajuk történt, hogy
Janika véresre ütötte az orrát, Paliká-
nak pedig elszakadt a kabátja ujjja.

De az épen elég volt, mert sem a
betört orrot, sem a tépett kabátot nem
lehetett eltíkolni. Az apa megtudott min-
dent. A büntetés, mely azután következett,
épen nem volt mulatságos dolog, pár nap
mulva pedig még más büntetést is kap-
tak: az apa leszedette a jó érett körtét s
mindenki evett belőle, csak Janika és
Palika nem kapott. Sirva fogadták meg:

— Soha sem kapaszkodunk többé
tiltott gyümölcs után!

A BETEG BÁBU.

(Képpel a 405. lapon.)

FELBUSULVA üldögélt Emmike lent a ki-
kötő-parton. Egy összerakott hajóköt-
tél volt az ülése, ami nem volt épen vala-
mi kényelmes trónus. De hát ő most nem
gondolt effélére, mikor olyan nagy a búbá-
nata. Hogy is ne! Mikor ott fekszik előtte
az ujdonatuj bábu, súlyos betegen.

Mert az bizonyos, hogy beteg: akár
hiszitek, akár nem. Ma reggel hozta Lotti
néni s mikor átadta, a bábu oly gyönyör-
rűségesen tudta mondani: »Ma-ma!«
hogy egész öröm és multság volt hall-
gatni. Csak egy kicsit meg kellett nyomni
a mellét, mondta akárhányszor. Mondatta
is vele Emmike folytonosan, kivitte a
kertbe, a Duna partjára és mulattatta
vele a többi gyermekeket. Hanem egy-
szerre csak egy kis roppanás hallatszott
és a bábu megnémult, nem szólt többé
egy kukkot sem, a világért sem. Ott
feküdt Emmike előtt és busan néztek
egymásra.

Mikor Emmike legjavában busult,
ott termett Berzi.

— No, micsoda szerencsétlenség tör-
tént, hogy olyan keservesen bámulsz a
világba? kérdé jó kedvűen.

Emmike nagyot sohajtott és el-
mondta.

— Ez az egész? Hát aztán érdemes
egy ilyen haszontalan bábuért szomor-
kodni? Egészen más volna, ha az én pus-
kám romlott volna el — az már valami.

Berzi tudniillik egy olyan kis ru-
gós puskát kapott Lotti nénitől, melyből
valósággal lehetett löni. De büszke is
volt rá.

— Ne busulj no. Hátha lehet segí-
teni a bajon. Mindjárt megpróbálok.

Leheveredett a bábu mellé és tapo-
gatta, vizsgálgatta, de biz' az nem szóltat
meg az ő kedvéért sem. Egyszerre tréfás
csiny jutott Berzinek eszébe s pajkosan
pislantott Emmikére. (Lásd a képet a 405.
lapon.)

— Tudom már mi a baja. Mindjárt
segitek rajta.

— Jaj, ha csakugyan tudnál segí-
teni! De jó volna!

— Megpróbáljuk, megpróbáljuk.

Berzi fölugrott s szaladt a bábuval
a lépcső felé, ahol csónakba szoktak
szállni.

— Hova viszed? Mit akarsz vele
tenni? kérdé Emmike ijedten.

— Megfürösztöm. Oh, a fürdő na-
gyon egészséges.

— Meg ne próbáld! Azzal végkép
elrontod!

De Berzi már lent volt a viznél s
pajkos öröme telt benne, hogy Emmikét
riasztgathatja. Nem akarta a bábút igazán
megfürösztetni; de a mint ott lógatta, ki-
csusztott a kezéből, a vízbe esett s elszótt.
— vége volt örökre. Emmike kétségbe-
esetten sikoltott... de hiába, a bábu
veszve volt.

— No bizony, érdemes is egy hit-
vány bábuért sirni, szólt Berzi. Ugy is el
volt romolva.

De otthon a mama másképp gondolkozott.

— A bábuval el lehet játszani, ha nem tud is szólni; aztán meg segíteni is lehetett volna a bajon, csak a rugó tört el benne. Csupa pajkosságból megrontottad testvéred örömét. Az lesz a büntetésed, hogy nem kapod kezvedbe a puskádat, míg Emmike egy épen olyan bábut nem kap tőled. Ha zsebpénzedet néhány hónapig erre szánod, megveheted. Ha nem teszed, együtt fogtok busulni, mert neked sem lesz puskád.

Ettől már aztán elmúlt Berczinek a pajkos kedve, mert amit a mama kimondott, annak meg kellett történni. Bele is telt egy pár hónap, míg Berczi, lemondva minden apró mulatságról, csemegéről, annyit összegyűjtött zsebpénzéből, hogy elég volt egy szép beszélő bábura. A bábu-doktorságra és testvére ijesztgetésére, megszorítására pedig soha sem volt többé kedve.

MEGFJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 24-dik számában közölt szójelvtény megfejtése:

Sok minden van az ég alatt.

Helyesen fejtették meg: Komlós Alice, Karfunkel Jóska, Soós Flóra, Elemér és Zoltán.

Részben megfejtették: Roth Dezső és Jenő, Buttykay Géza, Dózsa Aranka és Ödön, Mekler Oszkár, Morvay Jankó, Nagyperkátai zárdai növendékek, Szemenyei Andor és Kornél.

*

A »Kis Lap« XXX. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Havas Jenő, Xántus Gábor, Mezey Czeczil és Erzsi, Milhofer Riza, Hedvig és Margi, Beldi Pál, Körmeny Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Tancsó Károly. Nem magyarul nézd meg: Gonosz Pista, aki a te leveled sarkát díszíti, mit ért e mondás alatt. »Ne olyan masasan!« Tán »magasan«? A papirkereskedőt, akitől vet-

ted, figyelmeztethetnéd erre a hibára. Bizonyára Bécsben csináltatta, pedig itthon ép oly szépen s szabatosabban csinálhatta volna meg a magyar iparos. — **Preszler testvérek.** Forgó bácsinak írni: ehhez bizony nem kell valami nagy bátorság. Hát olyan ijesztő vagyok én? — **Kopeczek testvérek.** Köszönetemet s üdvözetemet! — **Wenckheim Kriszta.** A kis dolgozat sikerült s a jelen való számban fel is van véve. — **G. I.** Bevált mind a kettő. A kis olvasóknak gyönyörűségére fognak szolgálni. Ezer és egy köszönet. — **Barla Erzsike.** Kivánságod szerint cselekedni. — **Roth Dezső és Jenő.** Az nem az én, hanem a kiadó-hivatal egyik tisztviselőjének az írása. — **Eder Ágneska és Andor.** Bizony, az nagyon kedves meghívás, az a tettek. Bár élhetnék veled! De én innen nem mozdulhatok. Ölellek vendég-hívó és vendégszerető soraitokért. — **Schlesinger Etelka.** Meglehet, hogy levélkéd elveszett. A helyes megfejtők mind oda kerülnek az illető rovatba. — **Kubinyi Irén.** Ha nem szeretnék, boldog faluzásodat megirigyleném. Milyen pompás is lehet az, minden nap kocsikázni a szabad természetben és örülni a Cyrus meg a Hajnal szapora ügetésén. S kedvesebb hallgatni a madárkát, ha a fán csicsereg, mint mikor a kalitkában szomorog s a legkövérébb legyecke sem bírja tartani benne az életkedvet s rabságában meghal. — **b. P. D.** Az nem volt »kis« hiba. Csak a *teljes* beismerés által válik kisebbre. De ennyivel is meg vagyok elégedve, s már ezután bizva a szóban, ismét fogok időről időre közölni a beküldött művecskékből. — **Jancsár Mariska.** Elfelejtetted, vagy nem veszed ténnyel szembe a rovat végén dült betűs sorokat? Pedig sokatoknak szólnak. Az is meglehet egyébkint, hogy levélkéd elveszett, mert nem emlékezem rá. — **Paulinyi Ida.** A »Kis Lap« sok intézetbe jár, s így neked azért nem köll megválnod a te kedves olvasmányodtól, föltéve, hogy az igazgató ur beleegyezik. — **Bauer Margit.** A jeles, sőt kítűnő osztályozást örömmel veszem tudomásul. A többi el van intézve. — **Körmeny Imre.** Bár megfelelhetnék a szíves meghívásnak! — **Redlich Ella.** A jó iskolai bizonyítványodról adott hírt szívesen vettem s örvendek rajta. — **Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.** — **A lefolyt szt. pünkösdi ünnepek alkalmával ismét annyi felől kaptam kedves jó kívánságokat, hogy csak így tömegesen mondhatok szíves köszönetet a ragaszkodás és szeretet újabb jeleiről.**

BÜNTETÉS.

B. Zs. és H. — *B. M.* és *N.* levelei, rendetlen írás vagy mocskos, rojtos szélű, gyűrött papirusuk miatt, nem jöhettek tekintetbe.

Kis Értesítő.

Kökai Lajos kiadásában (Budapest Károly-
utca 1. sz.) megjelent egy ifjúsági könyvtár
»Kis Lugas« czimen. Egy-egy 3-4 ives füzet
ára csak 20 kr, s minden füzet egy teljes elbe-
szélést foglal magában, melynek szerzője *Bánfi*
János. Az ár olyan csekély s a művecskék oly
kedvesek, hogy bizonyára nagy kelete lesz e jóra-
való vállalatnak.

F. b.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Barla
Erzsike 2 frt.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Barla
Erzsike 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a
»Nemzet« czimű napilapban.

*Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon!*
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ híveihez!

Gyorsan lepörgött ismét egy félév, és vele végéhez közeledik a „Kis Lap“ most folyó kötete, a **harminezadik**. Komoly tanítást, vidám tréfát igyekezett nyújtani hétről-hétre és talán nem fogja senki dicsekvésnek tartani, ha azt mondom, hogy kedvesen látott jó barát gyanánt lépett be minden héten kis olvasóhoz, meghozta nekik mindig, amit vártak: az okulást és kellemes szórakozást. **Tizenhat** évi múlt után, mely idő alatt a magyar gyermek-világ mind jobban sorakozott a „Kis Lap“ zászlaja alá, és az elismerés annyi nyilvánítása után **Forgó bácsi** jogosan találhatja örömét és büszkeségét a műben, melyet a magyar gyermekvilág számára megalapított. Azok, kik első olvasói voltak, ma már embernyi emberek, hasznos, munkás férfai, derék művelt asszonyai a magyar hazának; a felnőttek helyett mind többen és többen gyűltek évről évre az új kis hívek, és bizom benne, így lesz az jövőben is.

A jövő hó elejével indul meg a „Kis Lap“ újabb, immár **harminezegyedik** kötete. Nem szükséges elmondanom, mi lesz benne, mire fog törekedni; elég ha azt mondom, hogy a „Kis Lap“ jövőre is olyan lesz, a minőnek kis hívei nagy serege eddig anynyira szerette: mulatva oktatója és oktatta szórakoztatója minden jó gyermeknek. Az új kötet, mint az előzők, közölni fog egy **hosszabb elbeszélést** érdekes és tanulságos tartalommal s mellette minden számban felváltva **kisebb beszélek, mesék, koronként eljátszásra alkalmas kis szindarabok** fognak megjelenni, ugyszintén **ismeretterjesztő cikkek**, komoly és vidám **költemények** s mindezekhez **művészi rajzok**. Elme élesztő **rejtvények** és **feladványok** hosszú sora is vár a megjelenésre. A **jótekonyság** rovatát állandóan nyitva tartom ama kis olvasóim részére, kik oly szerencsés helyzetben vannak, hogy szegények és szenvedők számára juttathatnak fölőslégükből; **Forgó bácsi postája** pedig folyvást fenn fogja tartani az érintkezést a kis olvasók seregével.

A kik eddig annyi szeretettel követték a „Kis Lap“ zászlaját, azokat még újabb hívekkel szaporodva remélem az új kötetnél ismét együtt láthatni. Azért tehát a viszontlátásig szívből üdvözöl

Forgó bácsi.

Kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ **kiadóhivatalához** (Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.